

тамъ единъ човѣкъ, който остана поразенъ когато му казахъ, че ида да го освобождавамъ. «Свобода ли? па-
лачътъ чакамъ азъ». Тия бѣха думи ти, съ които ме
посрѣштна. Измѣмра опште нѣколко думи безъ смисль
и падна въ несвѣсъ.

Отець Софроний.

Кой е той? Не си ли каза име то?

Панайотъ.

Нештѣ да си каже име то. Когато дойде на себе
си, каза ми съ слабъ и треперливъ гласъ да дойда ту-
ка, като ми даде и лозинка та. Като го попитахъ да ми
каже зашто ме прашта тука, поиска книга и перо и
написа едно писмо до васъ, отче.

Отець Софроний.

И това писмо . . .

Панайотъ.

(*Изважда отъ пазуха та си едно писмо и го подава
на отца Софроний*). Ето писмо то. Отче, избави ме отъ
недоразумѣние то ми.

Отець Софроний, (като прочита писмо то).

Чети, Балкански. Умътъ ми се отрича да по-
вѣрва . . .

Панайотъ, очудено.

Балкански!

Балкански, (като прочита писмо то).

Всичко издадено! Тахсинъ паша знае всичко. Часъ
тъ въ който ште се съберемъ и мѣсто то на събра-
ние то му са извѣстни. Всички, които ште бъдять тамъ
са въ рѣцѣтъ му! . . .

Марковъ.

О ужасъ!

Балкански.

Колко запитий пазеха конакътъ?

Панайотъ.

Само трима намѣрихме тамъ.

Балкански.

Други ти е зель съ себе си. — Панайотъ войеода,
ти си извадилъ отъ темница та единъ измѣнникъ. Нѣ